

Hermanis Paukšs

SARKANGALVĪTE UN DIVI VILKI
(klaunāde)

1. SKATS

Darbojas:

SARKANGALVĪTE

1. VILKS

2. VILKS

UZNĀK VILKI.

1.Vilks. Kas tu esi?

2.Vilks. Es esmu vilks.

1.VILKS SMEJAS.

2.Vilks. Kāpēc tu smejies? Labāk pasaki, kas tu pats esi?

1.Vilks. Es? Es patiešām esmu vilks!

2.Vilks. Tu – vilks?

1.Vilks. Jā.

2.VILKS SMEJAS.

1.Vilks. Kas ir? Par ko tu smejies?

2.Vilks. Par tevi, protams!

1.Vilks. Es tev iesaku par mani nesmieties.

2.Vilks. Kāpēc?

1.Vilks. Tāpēc, ka tev var klāties plāni.

2.Vilks. Bet es iesaku tev par mani nesmieties.

1.Vilks. Kāpēc?

2.Vilks. Tāpēc, ka arī tev var klāties plāni.

1.Vilks. Labi – tad nesmesimies viens par otru.

2.Vilks. Nesmesimies.

1.Vilks. Dod ķepu!

2.Vilks. Miers!

1.Vilks. Miers. Ko tu te dari?

2.Vilks. Meklēju kaut ko ēdamu. Un tu?

1.Vilks. Es arī. Meklēsim kopā?

2.Vilks. Meklēsim!

ABI MEKLĒ.

1.Vilks. Nu? Vai tu ko atradi?

2.Vilks. Neatradu. Un tu?

1.Vilks. Es arī neatradu. (Ieklausās.) Man liekas, ka tur kāds nāk.

2.Vilks. Man arī liekas.

1.Vilks. Slēpsimies – varbūt, ka mednieks!

2.Vilks. Slēpsimies.

ABI NOSLĒPJAS, GARĀM PAIET SARKANGALVĪTE.

1.Vilks. Kas tas bija?

2.Vilks. Es nezinu.

1.Vilks. Kā tu domā – vai tas nebija mednieks?

2.Vilks. Jā, jā – es domāju, ka tas nebija mednieks.

1.Vilks. Kā tu domā – varbūt tas bija kaut kas briesmīgāks par mednieku?

2.Vilks. Jā, jā – es domāju, ka tas bija kaut kas briesmīgāks par mednieku!

1.Vilks. Tad tu man pasaki – kas ir briesmīgāks par mednieku?

2.Vilks. Zaķis!

1.Vilks. Zaķis?

2.Vilks. Jā. Bet ne jau parastais zaķis! Cits – milzu asinskārīgais ar šitādiem te zobiem!

1.Vilks. Un tu gribi teikt, ka tas, kas te iepriekš pagāja garām, bija milzu asinskārīgais zaķis ar šitādiem te zobiem?

2.Vilks. Jā.

1.Vilks. Tad slēpjaties, jo tur viņš nāk atkal!

VILKI NOSLĒPJAS.

2. SKATS

UZNĀK SARKANGALVĪTE. 2.VILKS NOŠĶAUDĀS.

Sarkangalvīte. Ku-kū! Vai te kāds ir?

2.Vilks. Nav gan.

1.Vilks. Klusē, nelaimīgais!

Sarkangalvīte. Ā – tad redz, kas te ir!

Vilki. Lūdzu, žēlo mūs, asinskārīgais zaķi ar šitādiem te zobiem!

Sarkangalvīte. Bet es nemaz neesmu asinskārīgais zaķis, un arī šitādu zobu man nav!

2.Vilks. Tiešām?

1.Vilks. Es tev neticu! Parādi!

Sarkangalvīte. Skaties!

2.Vilks. Patiešām nav.

1.Vilks. Bet kas tad tu esi?

Sarkangalvīte. Es esmu Sarkangalvīte.

Vilki. Sarkangalvīte?

Sarkangalvīte. Jā. Es nesu vecmāmiņai pīrādziņus. Mana vecmāmiņa apēd šausmīgi daudz pīrādziņu. Patiesību sakot – viņa to vien dara kā ēd pīrādziņus, tāpēc mana mamma visu laiku stāv pie plīts un cep pīrādziņus, bet es visu laiku to vien daru kā izceptos pīrādziņus nesu vecmāmiņai.

2.Vilks. Labi gan, ka tu neesi milzu asinskārīgais zaķis.

1.Vilks. Paldies tev, ka esi Sarkangalvīte!

Sarkangalvīte. Bet kas jūs tādi esat?

1.Vilks. Es esmu vilks.

2.Vilks. Bet es arī esmu vilks.

Sarkangalvīte. Nu tad – lai jums labi klājas, vilki – es nu atkal steigšos pēc pīrādziņiem – kamēr mēs te pļāpājam, mamma atkal būs pilnu bļodu piecepusi!
(Prom.)

3. SKATS

1.Vilks. Tai vecmāmiņai gan ir labi...

2.Vilks. Jā – viņai ir tāda Sarkangalvīte, kas nes pīrādziņus...

1.Vilks. Un mamma, kas cep pīrādziņus...

2.Vilks. Bet tā jau nemaz nav vecmāmiņas mamma, kas cep pīrādziņus!

1.Vilks. Tev taisnība – tā ir Sarkangalvītes mamma.

2.Vilks. Vienalga – vecmāmiņai ir labi.

1.Vilks. Jā... (Kauc.)

2.Vilks. Nekauc – labāk pameklēsim ko ēdamu!

1.Vilks. Pameklēsim.

VILKI MEKLĒ.

2.Vilks. Es atradu!

1.Vilks. Ko tad?

2.Vilks (rāda čiekuru). Šito!

1.Vilks. Vai tad tas ir ēdams?

2.Vilks. Es domāju, ka ir.

1.Vilks. Tad re – es arī tādu atradu!

2.Vilks. Un re, kur ir vēl!

1.Vilks. Un re, kur vēl!

2.Vilks. Un re!

1.Vilks. Te tādu ir vēl daudz. Bet kur lai tos liek?

2.Vilks. Krausim kaudzē!

1.Vilks. Krausim!

VILKI LASA ČIEKURUS UN KRAUJ TOS KAUDZĒ.

2.Vilks. Nu gan mēs pieēdīsimies!

1.Vilks. Labu ēstgribu!

2.Vilks. Paldies – tev tāpat!

1.Vilks. Paldies!

2.Vilks. Lūdzu!

1.Vilks. Paldies!

2.Vilks. Lūdzu!

1.Vilks. Paldies!

2.Vilks. Lūdzu!

1.Vilks. Vai tu izbeigsi vienreiz!

2.Vilks. Es jau izbeidzu. Ēdam!

1.Vilks. Nav visai garšīgs.

2.Vilks. Nav gan.

1.Vilks. Es pat teiktu, ka ir negaršīgs.

2.Vilks. Es pat teiktu, ka ir stipri negaršīgs.

1.Vilks. Es pat teiktu, ka neko tik negaršīgu es savā mūžā
vēl neesmu ēdis.

2.Vilks. Metam prom?

1.Vilks. Metam! Fui! (Aizmet čiekuru.)

2.Vilks. Fui! (Aizmet čiekuru.)

TĀ ABI VILKI KĀDU BRĪDI MĒTĀJAS.

4. SKATS

UZNĀK SARKANGALVĪTE.

Sarkangalvīte. Kas tad te tik neglīti mētājas ar čiekuriem?

1.Vilks. Vai tad tie ir čiekuri? Fui! (Aizmet prom.)

Sarkangalvīte. Protams.

2.Vilks. Ak tad tie ir čiekuri! Fui! (Aizmet prom.)

1.Vilks. Mēs domājām, ka tas ir kaut kas garšīgs!

2.Vilks. Mēs domājām, ka tas ir kaut kas ļoti, ļoti garšīgs!

1.Vilks. Bet izrādījās, ka tas ir kaut kas pavisam negaršīgs.

Sarkangalvīte. Vai gribat katrs pa pīrāgam?

2.Vilks. Bet vai tie ir garšīgi?

Sarkangalvīte. Protams. (Izņem no groziņa pīrāgu.) Ņem –
pagaršo!

1.Vilks (parauj 2.Vilku sānis). Neņem! Tas ir pārāk līdzīgs
čiekuram!

2.Vilks. Paldies, Sarkangalvīt, bet vilki pīrāgus neēd!

Sarkangalvīte. Ko tad vilki ēd?

1.Vilks. Vilki ēd Sarkangalvītes!

Sarkangalvīte. Sarkangalvītes?!

2.Vilks. Jā, vai tad tu neesi lasījusi, ka vilki ēd Sarkangalvītes?

Sarkangalvīte. Nu ziniet! Ja jūs tādi esat, tad palieciet bez pīrādziņiem! Varat grauzt savus čiekurus un justies laimīgi! (Prom.)

5. SKATS

1.Vilks. Man liekas, ka viņa mūs apvainoja.

2.Vilks. Jā. Un liekas – arī pati pie reizes apvainojās. Ko mēs tagad darīsim? Turpināsim grauzt čiekurus?

1.Vilks. Tu vari grauzt čiekurus. Es mēģināšu sameklēt kaut ko ēdamāku.

2.Vilks. Es arī mēģināšu.

VILKI KĀDU BRĪDI MEKLĒ.

1.Vilks (paceļ akmeni). Lūk! Es atradu!

2.Vilks. Kas tas ir?

1.Vilks. Nezinu. Bet vajadzētu būt garšīgam.

2.Vilks. Re, kur ir vēl tāds!

1.Vilks. Jā – un re, kur vēl! Lasām tik!

2.Vilks. Lasām!

VILKI LASA AKMEŅUS UN KRAUJ KAUDZĒ.

1.Vilks. Nu jau pietiks. Sāksim ēst!

2.Vilks. Sāksim.

1.Vilks. Labu ēstgribu!

2.Vilks. Labu!

1.Vilks. Paldies!

2.Vilks. Lūdzu!

1.Vilks. Varbūt ēdīsim?

2.Vilks. Ēdīsim.

1.Vilks. Ciets. Nevar sakost.

2.Vilks. Man arī ciets. Laikam vēl nav nogatavojušies.

1.Vilks. Laikam. (Aizsviež akmeni.) Jāizmeklē tādus sārtākus. (Paņem citu akmeni, mēģina iekost.) Šis arī ir ciets. (Aizsviež.)

2.Vilks (iekož savā akmenī). Jā – man arī trāpījās negatavs. (Aizsviež.)

1.Vilks (kož nākamajā akmenī). Šis arī vēl ir ciets! (Aizsviež.)

2.Vilks (kož nākamajā akmenī). Šis arī! (Aizsviež.)

6. SKATS

UZNĀK SARKANGALVĪTE, IERAUGA VILKUS,
NOVĒRTĒ AKMEŅUS.

Sarkangalvīte. Ko tad jūs – no bada esat tiktāl sajukuši, ka jau akmeņus ēdat?

2.Vilks. Vai tad tie ir akmeņi?

Sarkangalvīte. Protams!

1.Vilks. Jā – mēs ēdam akmeņus!

Sarkangalvīte. Kas nu kuram garšo! Tad labu ēstgribu! Ēdiet veseli! (Prom.)

7. SKATS

2.Vilks. Klausies – neēdīsim vairs akmeņus!

1.Vilks. Labi. Apēdīsim Sarkangalvīti!

2.Vilks. Labi. Bet kā mēs to izdarīsim?

1.Vilks. Vispirms mēs viņu apmānīsim!

2.Vilks. Bet kā mēs to darīsim?

1.Vilks. Es izdomāju – pārģērbsimies abi par Sarkangalvītēm!

2.Vilks. Labi.

ABI PĀRĢĒRBJAS PAR SARKANGALVĪTĒM UN SMEJAS
VIENS PAR OTRU.

1.Vilks. Klusu! Tur viņa atkal nāk!

2.Vilks. Kas mums tagad ir jādara?

1.Vilks. Sacīsim – labdien, Sarkangalvīt!

2.Vilks. Labi.

8. SKATS

UZNĀK SARKANGALVĪTE.

Vilki. Labdien, Sarkangalvīt!

Sarkangalvīte. Labdien...

Vilki. Labdien!

Sarkangalvīte. Kas jūs tādi esat?

Vilki. Mēs esam Sarkangalvītes!

Sarkangalvīte (apskata vilkus). Ei nu ei! Nemānieties!
Sarkangalvīte esmu es – jūs esat vilki, kas pārģērbusies
par Sarkangalvītēm! (Prom.)

9. SKATS

1.Vilks. Es tikai nesaprotu, kā viņai izdevās mūs pazīt...

2.Vilks. Es arī nesaprotu. Bet ēst vienalga gribas.

1.Vilks. Gribas gan.

2.Vilks. Ko darīsim?

1.Vilks. Varbūt apēdīsim viens otru?

2.Vilks. Labi – apēdīsim viens otru. Bet kā mēs to darīsim?

1.Vilks. Atpletīsim labi plati mutes un lēksim viens otram
mutē iekšā!

2.Vilks. Labi.

ABI ATPLEŠ MUTES UN NOSTĀJAS VIENS OTRAM
PRETĪ.

1.Vilks. Tu plet to muti platāku – es neielēkšu.

2.Vilks. Labi. Bet tu arī plet muti platāku, citādi es arī
neielēkšu!

1.Vilks. Vai tiešām tu nespēj platāk atplest muti?

2.Vilks. Nespēju...

1.Vilks. Es arī nespēju...

2.Vilks. Ko tad darīsim?

1.Vilks. Pletīsim tās mutes ciet.

2.Vilks. Labi – pletīsim.

ABI AIZVER MUTES.

2.Vilks. Bet ēst man vienalga gribas. Pat vairāk nekā
iepriekš.

1.Vilks. Man arī. Droši vien, ka mutes plešana bija kļūda.

2.Vilks. Droši vien. Un vēl man liekas, ka kļūda bija atteikšanās no Sarkangalvītes pīrādziņiem.

1.Vilks. Jā – man arī liekas, ka tā bija kļūda. (Gaudio.) Liela kļūda. (Gaudio.)

2.Vilks. Klausies – bet vai to kļūdu mēs nevarētu kaut kā labot?

1.Vilks. Es domāju, ka varētu gan. Tikai tad nāktos atvainoties Sarkangalvītei.

2.Vilks. Jā – un nāktos atzīties, ka vilki tomēr ēd pīrādziņus.

1.Vilks. Bet ko lai dara? Bads nav brālis.

2.Vilks. Jā – un māsa arī nav.

1.Vilks. Un brālēns arī nav.

2.Vilks. Un nav arī māsīca.

1.Vilksi. Vai tu izbeigsi!

2.Vilks. Es jau izbeidzu. Tur nāk Sarkangalvīte!

10. SKATS

UZNĀK SARKANGALVĪTE. VILKI NOMETAS CEĻOS.

Vilki. Mīlo Sarkangalvīt!!!

Sarkangalvīte. Kas tad nu lēcies?

Vilki. Lūdzu, lūdzu, piedod! Mēs nekad tā vairs nedarīsim!

Sarkangalvīte. Kā tad?

Vilki. Mēs nekad vairs neēdīsim Sarkangalvītes!

Sarkangalvīte. Ā – tas ir apsveicami.

Vilki. Bet mēs labprāt apēdīsim kādu pīrādziņu!

2.Vilks. Divus!

1.Vilks. Trīs!

2.Vilks. Četrus!

1.Vilks. Astoņus!

2.Vilks. Piecdesmit sešus!

1.Vilks. Vai tu izbeigsi!

Sarkangalvīte. Lūdzu – te jums iesākumā katram pa
pīrādziņam, un – uzreiz tā vajadzēja!

Vilki (paņem pīrādziņus). Paldies!